

К 79/Д 87

120000868707

ИЛКО МИЛКОВ

СЕДМИЯТ ДЕН

ДРАМА

441949

15867-7

40
287

премиера на 27 април от 19 ч.
в операта
VI постановка за сезона 1983—84

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

1200000868707

ПОСВЕЩАВАМЕ на
40-ГОДИШНИНАТА ОТ СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА
РЕВОЛЮЦИЯ НА ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ 1944 ГОДИНА
И СЕДМИЯ НАЦИОНАЛЕН ПРЕГЛЕД НА
БЪЛГАРСКАТА ДРАМА И ТЕАТЪР

МАЙ—ЮНИ 1984 година

постановка
С Л А В И Ш К А Р О В
заслужил артист

сценография
В И О Л Е Т А Р А Д К О В А

костюми
Д И М И Т Ъ Р Г И Л Е В

музика
Ч А В Д А Р С Е Л В Е Л И Е В

пластика
С Т О Я Н Г Е О Р Г И Е В

асистент-режисьор
Г Е О Р Г И Р А Д О М И Р О В

представлението водят
МИЛКА БАЛИНОВА
ЕФРОСИНА ГРИГОРОВА

текста следи
ГИНКА ЦАНКОВА

Действащи лица

ПЕНЬО

СТЕФКА, негова дъщеря

ЛИЧКО, негов син

ДОНЧО, негов зет

КЪОСЪТ, пристав

ДАРИНКА

ЖЕКОТО

БИЛБЕРА

ГОШО, поручик

ТОДЕТО

ЛЕЛЯ РАДА

СВАКО ДОБРИ

БАЛЛЯТА

ПОП СТОЙО

БАБА, НЕДА

АНДРЕЙ ПЕТРОВИЧ, ст. лейтенант

ВАСЯ, лейтенант

ВАДИМ, старшина

НАЗАРЕНКО

АНЕЧКА

МИТРИЧ

АХМЕД, шофьор

ЕДИН ВЕСЕЛЯК

ДРУГ ВЕСЕЛЯК

ГЕОРГИ СТЕФАНОВ

ДАНИЕЛА ГОРАНОВА

МИХАИЛ МИХАИЛОВ

МАРИАН САВОВ

ЛЪЧЕЗАР ЯНЕВ

РУМЯНА ТАШЕВА

МИНКО МИНКОВ

заслужил артист

КЛИМЕНТ МИХАИЛОВ

ВЕНЦИСЛАВ ПЕТКОВ

ЕМИЛ ИВАНОВ

ЕЛЕНА СТЕФАНОВА

народна артистка

НИКОЛАИ АНГЕЛОВ

ЛЮБОМИР ФЪРКОВ

ГЕОРГИ РАДОМИРОВ

АНТОАНЕТА КРЪСТЕВА

КОСЬО СТАНЕВ

ДРАГОМИР СТОЙКОВ

ТРАЙКО НАЧЕВ

НИКОЛАИ МИТЕВ

БОЙКА ВЕЛКОВА

КОСТА ДИМОВ

ДИМИТЪР ДИМЧЕВ

ОГНЯН ЖЕКОВ

СЕВДАЛИН ПОПОВ

ЖЕНИ И МЪЖЕ ОТ СЕЛОТО, СЪВЕТСКИ ВОИНИЦИ,
МЛАДЕЖИ — целият състав на театъра: Галина Миланова,
Диана Дейнова, Елена Андреева, Живка Пенева, Людмила
Радичева, Марина Прашанова, Миланка Петрова, Петра
Халачева, Светла Николова, Стефка Стефанова, Александър
Митев, Божидар Манев, Веселин Ралев, Любомир Мирчев,
Никола Чиприянов, Огнян Каменарски, Христо Памуков
и др.

МИЛКО МИЛКОВ

Както във всички добри, малко старомодно написани пиеси, мястото на действието е едно. При нас това е къщата на забягналия богаташ Еньо. Тук ще се развият всички събития и, както му е реда — в едно денонощие. Разбира се, къщата е богаташка в нашенските размери — на два ката с двор, с широка стряха, с голяма стая, в която някога дори е имало и кръчма. Избягал човекът и по Девети в къщата му се настанила новата власт.

Но в началото...

Тъмнина. Тишина.

МИЛКО МИЛКОВ

Авторът на пиесата Милко Д. Милков е роден на 1 юли 1929 г. в гр. Петрич, но отрасва и завършва гимназия в Толбухин. През 1952 г. завършва право в Софийския университет „Климент Охридски“, след което работи като журналист във вестниците „Народна младеж“, „Студентска трибуна“, „Поглед“, „Литературен фронт“. Член е на Съюза на българските писатели.

Дебютира през 1963 г. с романа си „Заем от живота“. Още същата година се проявява за първи път и в драматургията с пиесата „Събитие в нашия град“. Други произведения: „Те всички го обичаха“, пиеса, 1964, „Преданият редник“, драма, 1965, „Двама край морето“, повести, 1967, „Дъщерите пораснаха“, пиеса, 1967, „Точният час“, драм., 1972, „Червеният ескадрон“, пиеса за деца и юноши, 1975, „Тяхната последна любов“, пиеса, 1976, „Обречение“, драма, 1979 и др.

Особено място в творчеството на Милко Милков заемат няколко пиеси с историческа тема — „Монахът и неговите синове“, 1968, „Войната, която не остана последна“, 1972, „Тиха нощ, свята нощ“, 1973, „Цялата истина за свети Георги“, 1980, повечето от които са играни с успех в редица наши театри, удостоени са с награди на прегледи и конкурси.

На русенската публика Милко Милков е познат с пиесата си „Монахът и неговите синове“, поставена през септември на 1968—69 г. Постановката на „СЕДМИЯТ ДЕН“, известна в работно заглавие и като „В малкото селце там, под Балкана“, е втора среща на русенските зрители с този автор и тя се състои в навечерието на Седмия национален преглед на българската драма и театър.

РАЗГОВОР С АВТОРА НА ПИЕСАТА

Нашият разговор с Милко Милков се състоя по време на репетициите на неговата най-нова пиеса в Русе. Разбира се, това беше един от множеството разговори, които съпровождаха нашата съвместна работа — кога откъслечни, кога инцидентни, кога настойчиво търсени и предизвикани. Но този път адресът на нашия разговор бе съвсем определен, с оглед на бъдещия зрител, на евентуалните въпроси, които новата постановка би предизвикала у публиката.

— Вие сте известен на публиката като автор на исторически пиеси с по-актуализиран поглед към миналото. Може ли да приемем, че и сега, връщането ви към епопеята на Девети септември е поглед към миналото на народа ни, в известен смисъл намираме ли се отново пред историческа пиеса?

— Кое е критерият за историческа пиеса? Историческа ли е една пиеса, участниците в която са още живи? Но нека видим и обратната страна. Ние знаем пиеси отпреди 10—15 години, които сега звучат исторически. Всичко зависи как гледаме. Ако в моята творба отговарях на въпроса — ето така беше, тогава бихме имали пред себе си историческа пиеса. Просто аз се занимавам с неща, които и днес ни вълнуват. Безброят факти и проблеми на онова време, фокусирани върху нашето днес. Иначе за какво правим пиесата?

— Именно, според Слави Шкаров, пиесата ви дава възможност да се направи спектакъл за доверието в неговите различни аспекти. Но моят следващ въпрос е друг — като пишехте „Седмият ден“, вложихте ли свои лични преживявания, впечатления?

— Нещо биографично има, но в никакъв случай не бива да се смята, че нещата са били точно такива. Животът е безкрайно по-многообразен от изкуството. Само че изкуството дава други мащаби, съизмерения на житейските факти.

— Историческата тема ви задържа дълго във владенията на далечното ни минало. Можем ли да предполагаме, че сега предстои да се задържите толкова дълго и в близкото?

— Ако тълкуваме историческата тема в смисъл — всичко, получило се вследствие на Девети септември, непременно ще се върна.

— Кое ви даде първоначален тласък към материала за тази гворба?

— Пиесата „Седмият ден“ е плод на обществена поръчка. Поканиха ме да участвам в конкурс за пиеси със сюжет от българо-съветската дружба. Но тъкмо тук е инди dualният момент — всеки писател избира неща, които са го вълнували и се получиха пиеси със сюжети от Руско-турската война, та до ден-днешен. Лично за мен това бе една необходимост да се освободя от част от биографията си. Бяха се натрупали неща, които не можеха да стоят повече в мене.

— А защо не прибегнахте към белетристичната форма? Смятате ли, че театърът може достатъчно мащабно да сподели епичните ви виждания?

— За разминаване между желания и обективизиране ли става дума? Познавам великолепни белетристи, които не могат да направят успешен дебют в драматургията. Не съм без амбиции в белетристиката — имам един роман и две новели. Аз мисля, че засега резултатите ми са в драматургията. Драмата носи риска на „други ръце“ и често го плаща, но още по-често една драма се обогатява от таланта на режисьора и от яркото присъствие на актьорите.

— От първата ви среща с колектива на Русенския театър изминаха 15 години, а вие след „Монахът и неговите синове“ написахте още 5—6 пиеси. . .

— Мога само да бъда огорчен, че през това време съм се разминавал с един значителен творчески колектив.

— Какви са очакванията ви от нашата нова среща?

— Пиесата ми засега има само един прочит — в Софийския окръжен театър Ботевград. И в случая възможностите са безброй много. От страна на актьорите, и от страната на режисьора. Със Слави Шкаров се срещам за първи път и смятам, че досега той е една загуба за мен.

— Какво бихте споделили за перспективата на Националния преглед?

— Националният преглед винаги е бил един индуктор. Вече са налице ред успешни постановки — имаме основание да говорим, че отиваме към един добър преглед. Да се надяваме, че Русенският театър ще добави един зрял плод.

ПРЕГЛЕДЪТ

Напрегнатите репетиционни дни в навечерието на нашата нова премиера „СЕДМИЯТ ДЕН“ от Милко Милков съвпаднаха не само с трескавата подготовка за предстоящия Седми национален преглед на българската драма и театър, към който тази премиера е несъмнено адресирана, но и с едно събитие, което определено поставя задължителен акцент върху нашата подготовка за прегледа, а същевременно и за бъдещата ни работа. Националната партийна конференция, посветена на въпросите на качеството, без друго насочва вниманието ни към онези наши задължения, които трябва да вложат още плам и вдъхновение, сила и възискателност в духовния живот на нашия съвременник, като му представят примери на високи полети, на мащабни завоевания и трайни резултати.

Официално Седмият национален преглед на българската драма и театър е посветен на 40-годишнината от социалистическата революция на Девети септември 1944 година. Но в това посвещение плътно присъствуват в преносен смисъл и повелите на последните партийни документи по качеството, встъпителното слово на др. Тодор Живков пред конференцията, които чертаят нова магистрала на движение към възхода. Това означава, че на театрално-професионален език ние трябва да потърсим по-категорично, по-убедително художествено изразяване на съвременните съзидателни сили — на съвременния творец, на човека, който независимо от мястото си в труда и всекидневието ни, заема достойно, перспективно място, обуславя успехите на утрешния ден, силата и самочувствието на идеалите, на гражданската ни позиция. Още по-актуализирани стават класово-партийните критерии, по-точен адрес придобива възискателността ни. Само по този начин можем да очакваме решително подобряване на работата си, на творческите плодове, на художествения процес.

Главен художествен ръководител и директор
АТАНАС БОЯДЖИЕВ — театровед

Главен режисьор
СЛАВИ ШКАРОВ, заслужил артист

Завеждащ литературно бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьори
ДУШКО ДОБРЕВ
СТОЯН КАМБАРЕВ

Главен художник
ВИОЛЕТА РАДКОВА

Художник-проектант
ИВАН ПОПОВ

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници:

завеждащ постановъчната част — Петър Гузелски, художник-изпълнители — Цанко Цанев и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Дора Ковачева, ръководител на художествено осветление — Георги Харалампиев, завеждащ звуково оформление — Цвятко Ячев, театър-майстори — Кънчо Начев и Минчо Рачев, тапицерско ателие — Йордан Петров, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие — Мария Бурова и Маньо Манев, железарско ателие — Исмаил Мехмедов, дърводелско ателие — Ангел Ганев, грим и перуки — Гинка Ангелова и Димитричка Тодорова, завеждащи театрален гардероб — Христина Балинова и Мария Луканова.